

Bilag til F. t. L. om Valutaforanstaltninger.

Udstrækning er gaaet til Indførelse af Guldindløsning. I Sverige, hvor Guldindløsning finder Sted, er den først indført, efter at det i Løbet af ca. 2 Aar har vist sig, at Landets økonomiske Forhold laa saaledes, at den gennemførte Paritet kunde holdes. Iøvrigt kan en Sammenligning med Forholdene i andre Lande næppe siges at være af nogen umiddelbar afgørende Betydning, idet de forskellige Landes økonomiske Forhold er saa indbyrdes forskellige, at hvad der kan være rigtigt og heldigt i det ene Land ikke behøver at være det i det andet Land.

Idet Spørgsmaalet om Guldindløsning under Pari ikke har fundet almindelig Tilslutning, har man søgt at finde andre Foranstaltninger, der kan føre til det Resultat, man vilde opnaa ved at indføre en saadan Guldindløsning, nemlig ved Nationalbankens Hjælp at skabe en vis Sikkerhed imod, at Kronen kan falde under en given Kurs. En saadan Foranstaltning synes det muligt at skabe ved at indføre *Guldveksselfod* — d. v. s. ved at Nationalbanken paatager sig Pligt til at holde en Højestekurs paa Dollars. Denne Fremgangsmaade har Karakter af en rent foreløbig Foranstaltning og giver ikke Anvisning paa direkte Angreb paa Nationalbankens Guldbeholdning, men yder paa den anden Side samme Sikkerhed mod et Kronefald under en vis Grænse, som Forslaget om Indløsning, idet Banken, hvis Kronen skulde vise Tendens til at falde under den fastsatte Kurs, maa sætte sin Guldbeholdning ind eller bringe de Midler til Anvendelse, som den raader over til Forsvar for Guldet.

Der er fra alle Sider indenfor Valutaraadet Enighed om, at denne Fremgangsmaade lader sig anvende, og at Spørgsmaalet herom bør indgaa under de Forhandlinger, der skal finde Sted i den nærmeste Tid paa Rigsdagen i Anledning af Udlobet af Lov Nr. 68 af 29. Marts 1924, hvorved Nationalbanken er fritaget for indtil Udgangen af December 1924 at indløse med Guld de af Banken udstedte Sedler (Moratorieloven). Samtidig er der ogsaa Enighed om, at Indførelse af Guldveksselfod maa forudsætte, at Moratorieloven forlænges for en noget længere Periode, end det hidtil har været Tilfældet, og at denne Foranstaltning ikke bør være den eneste, der træffes, men at den bør støttes af Foranstaltninger fra Statens Side. Af disse Foranstaltninger kan der, som allerede nævnt, siges at være Enighed om, at enhver Bestræbelse maa støttes, der tilsigter at bringe *Balance til Veje paa Statens og Kommunernes Budgetter*, og herunder vil det kunne anbefales, at der søges gennemført en Ordning, saaledes at Staten ikke overtrækker sin Konto hos Nationalbanken, men søger at holde en større Kassebeholdning og skaffer sig Adgang til Udstedelse af korte Veksler, Skatkammerveksler.

Endvidere synes der at være Enighed om, at den *tilstedeværende Pengemængde i Landet bør indskrænkes* og, at dette vil kunne ske paa en valutagavnlig Maade ved at i første Række *Statens Gæld til Nationalbanken* paa 40 Millioner Kroner betales.

Der har ogsaa været forhandlet om at søge en yderligere Begrænsning af Købeevnen gennemført ved forøget Beskatning. Der er heroverfor gjort gældende, at en Forøgelse af de direkte Skatter vil virke hæmmende paa *Opsparingslysten* i Samfundet, der er af overordentlig valutamæssig Betydning. Man staar her overfor Spørgsmaalet, om Samfundets opsparede Midler som hidtil skal bero hos Befolkningen eller, om Staten gennem Skatterne skal sikre sig de opsparede Midler og derved Kontrollen over dem. Paa dette Punkt er der fra en enkelt Side indenfor Valutaraadet fremsat Forslag om, at der for de saaledes indkomne Midler skal udstedes Statsobligationer med stigende Rentefod og fikseret stigende Omsætningskurs.

Endelig har der været Tanker oppe om at søge gennemført en lempelig *Kontrol med Priser* ved at paalægge Forretningsverdenen Pligt til paa derom fremsat Krav at give de fornødne statistiske Oplysninger, og der har under Forhandlingerne